

Trenne nya och lustiga

S i f o r,

Den Första:

Catrina i sin fällbänk låg, &c.

Den Andra:

Käraste Bröder, Systrar och
Vänner, &c.

Den Tredje:

O hwad är, som säger &c.

Alla Tre kunna sjungas under sina beha-
geliga Melodier.

Kalmar,

Tryckt i K. G. Boktryckeriet, 1807.

1.
Catrina i sin sänbänk låg;
Hå, hå, du söta Anders!
På gistas lekte hennes båg:
Hopp ideligen kronor såg,
Och lönnen var till fanders.

2.
Och mörkt var natten; blåsten röt;
Mot väggen luckan smälde;
Och Ratten stek, och Hunden tjo,
Och rågnet stridt ur rännan stöt,
Och Gysforna de gnällde.

3.
Och bäst som Jeppe tular tolf,
På dörren hördes knacka;
Och strökt sprang upp båd lår och tolf;
Ett Spöke stod der midt på golf,
I lång wingåtersjacka.

4.
Mid bänken ned det sänkte sig;
Åh, du då! Kret Catrina;
Nå Anders! nå besitta dig!
Hur har du hjerta, till att mig
Med sådan skamsel pina.

5.
Det war ej Anders, stackars Karl;
Nej, ödet mände flicka
Att detta sjelfwa Husbond war,
Som länge hemlig affigt bar
På Cassa, fattig flicka.

6.
Cattina stög af hanken opp,
Förargad, kan man tänka.
Blif qwar, skrek Herrn, min Sockertopp!
Jag pengar till en Lång Salopp
Dig lofwar frag att skänka.

7.
I hennes barm en penningpung
Wid dessa ord han lade;
Och Pigan war så varm, så ung;
Och Jungfrudomen war så tung;
Och Mycket werkan hade.

8.
Men fölsbörn war ej riktigt stängd;
Och han, som blef bedragen,
Kom in i tythet; blef besängd
Och fanns uti sitt strimphand hängd
Om ettan andra dagen.

9.
Der hang han, stof, och fall, och blef,
Wid försudörn, den arme.
Cattina, som upf honom wel,

Kom ut, och wäsnades, och skrek,
Så Gud han sig förbarne!

10.
Der hang han, blef, och stof och fall;
Cattrinas sorg war bitter,
Se så! nu damp hon, knall och fall
Och dermed är Balladen all;
Och gråte den, som gitter!

Käraste Bröder, Söstrar och Vänner.
Med hälso. och frid,
Med Of som bränner,
Hjertat fringrånuer,
Fetma och spänner,
Ör frog-dörren wid.
Driick, driick nu är tid.

Hör hör på Riolerna
Söstrar med Sång;
Kuska på fjortio,
Hoppa i språng.
Ulla bjud opp,
Sväng, din salopp,
Skönhetens knopp,
Blommor i topp,
Ogat wil blunda och fingrar betänner;
Bort med all ångstan käraste sällar!

Sin

Sitt ner på en stol;
Hör spelman grålar;
Stryker och trålar;
Med sina hålar
Han står sin stol,
Och raglar mot bol.

Men fyll i krusena
Brånvin och vin,
Och tag af ljusena
Lilla Cousine.

Lotta gif hand,
Mig litet grand;
Sup och ibland;
Kärlekens band

Bindas i sångar, på ångar och fiolar,

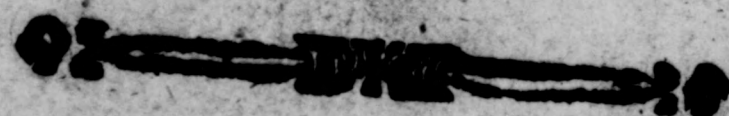
Dhwad är, som sårar
Dig, min enda tröst?
Måste du då falla tårar
Redan wid din Moders bröst?
Du mig genombårar
Med din klagoröst. ::

2.
Gud! hwad plågor sara
Höjer waggan ren?
Skall ej hårda ödet spara

Gråda hjertan utan mehn?
Männ de ej förfara
Lifwets mödor sen? ::

3
Men, mitt barn! att gvida
Är en dödlige lott:
Derför öfwa dig att lida;
Smaka tidigt ondt och godt.
Lär, att tåligt bida
Widrigheter blott. ::

4.
Dock, en Mor Dig beder,
Faderlösas Far!
Att du honom ej bereder
Widför sorgeliga dar.
Sänd Mig plågor neder,
Blott du honom spar!

1 gänget